

rény, kissé félszeg tartását s féloldalra bókoló meghajlásait. Így jelent meg a hívásra ezúttal is. A közönség az első pillanatban meg volt róla győződve, hogy most valóban Jókait látja. Annál harsogóbb hahotát keltett, midőn kiderült, hogy ez a „szerző“ — ismét Újházi. Most már tombolva követelték az „igazi“ Jókait, ki végül egyik emeleti páholyból köszöntö meg az ünneplést. A közönség pedig tetszésére válogathatott a függöny előtt meg a páholyban hajlongó Jókai között: melyik hitelesebb?

Jókai alakja mellett némi pikáns érdekességet adott az előadásnak a bohózat egy másik figurája is: a kritikuse. A nézőtér nem maradt sokáig kétségben felőle, hogy a kis mérges, izgága emberben kit gyanított vele a költő. E „műítész“ örökös csipős megjegyzései (a még meg sem írt darabról!), a szereplő alakok irrealitásának felhánytorgatása s több eféle vonás mind olyan volt, aminővel — Jókai művészetével szemben — a közönség korábban is eleget találkozhatott már — a *Budapesti Szemle* hasábjain. *A jószívű ember* kritikusa a színpadon semleges, vörösparókás maszkban jelent meg, noha megszemélyesítőjének, az aprótermetű Vízvárinak nem nagy megerőltetésébe került volna külső megjelenését valamivel — konkrétábbá tenni. De „a jószívű ember“ nem azért volt jószívű ember, hogy akár eféle ártatlan bosszúálláshoz is hozzájáruljon. A „személyazonosság megállapítását“ egyszerűen rábízta a t. publikum tájékozottságára.

Különben a *Budapesti Hírlap* beszámolójának végén azt olvasom, hogy ezen a valóban nem mindennapi érdekességű (és soha többé meg nem ismételt) előadáson jelent volt Gyulai Pál is, és — kitűnően mulatott...

Rédey Tivadar.

NOVEMBER.

*Csipkés szoba. Télest. Az óra áll.
Öreg karszékben a vén asszony olvas.
Mellette lánya. Égszem, rózsaváll.
Mohón nézek rá, mint egy éhes ordas.*

*Mint a mesebeli ádáz boszorkány,
Az anyja is a lányra úgy vigyáz.
Az ablakon zörög haragos orkán,
A kályha nyög, sóhajt a régi ház.*

*De csend itt bent. A lány varr sebtiben.
Nagy hallgatás. Már vérző seb szívem
S lázában azt suttogja: édes, édes!*

*Az álom most az asszony vén szemén les.
Egy pillantás. Egymáshoz ér kezünk
S halkan Meseországba érkezünk.*

Szamolányi Gyula.